

SEBASTIAN
FITZEK

PASAŽIER 23

OD AUTORA BESTSELLEROV *BALÍK A TERAPIA*

TATRAN

70

ROKOV

Na zaoceánských výletných lodiach a kompách sa od roku 2000 stratilo z paluby najmenej 200 cestujúcich a členov posádky.

*Zmizli bez stopy,
Der Tagesspiegel, 25. 08. 2013*

Zaoceánska výletná loď je ako malé mesto. Ale (...) v meste nikto nezmizne z paluby a viac o ňom nepočuť.

*Poslanec USA Christopher Says,
Londýnsky Guardian 2010*

Rekordný počet cestujúcich: v brandži zaoceánskych výletných lodí prekročili dvadsaťmiliónovú hranicu. (...) Toto odvetvie oslavuje desaťpercentný prírastok – a predpokladá, že ešte dávno nevyčerpalo svoj potenciál.

Spiegel Online, 11. 09. 2012

SEBASTIAN FITZEK

PASAŽIER 23

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Passagier 23,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.
KG, Mníchov, Nemecko 2015,

preložila Elena Diamantová.

Vyšlo v roku 70. výročia Vydavateľstva TATRAN, Bratislava 2018
ako 5164. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Mládeková

Jazyková redaktorka Marta Bábiková

Technická redaktorka Jozefína Novotná

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

The book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational.de)

Copyright © 2015 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Elena Diamantová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0935-9

Prológ

Ludská krv:

- 44 % hematokrit
- 55 % plazmy
- A stopercentné svinstvo, ktoré z napichnutej žily nekontrolovane vystrekne do priestoru.

Doktor, ako sa rád nazýval, hoci nebol promováný, si opakom ruky utrel čelo. Rozotrel si striekance, čo ho zasiahli, a vyzeralo to dosť odporne, ale aspoň mu tekutina netiekla do očí ako minulý rok, keď pri *vyšetrení* prostitútky sa šesť týždňov strachoval, či sa nenakazil HIV, žltáčkou C alebo inou pliahou.

Nenávidel, keď veci nešli podľa plánu. Keď omamný prostriedok zle nadávkoval. Alebo keď sa *vyvolení* v poslednej sekunde bránili a vytrhli si kanylu z ramena.

„Proším, nie... nie,“ blabotal jeho *klient*. *Doktor* uprednostňoval toto pomenovanie. *Vyvolení* bolo priveľmi nadnesené a *pacient* mu zasa znelo trochu nevhodne, lebo medzi tými, ktorých ošetroval, bolo len niekoľko skutočne chorých ľudí. Aj chlapík na stole bol zdravý ako repa, hoci v tej chvíli vyzeral, akoby ho napojili na vedenie silného prúdu. Čierny atlét prevracal oči, vyplúval penu a pretláčal chrbát, zároveň si zúfalo šklbal putá, ktorými bol pripevnený na ležadle. Bol to vytrénovaný dvadsaťštyriročný športovec na vrchole výkonnosti. Načo sú však roky tréningu, keď vám v žilách prúdi narkotikum? Nie v množstve, aby ho úplne odstavilo, lebo prisun bol prerušený, ale stačilo na to, aby ho lekár bez námahy znovu pritisol na pričňu, keď chlapa prešiel záchvat. Ani krv už ne-

striekala, lebo sa mu podarilo natiahnuť pacientovi elastický obväz.

„Ššš, ššš, ššš.“

Položil mužovi ruku na čelo, aby sa utíšil. Bolo horúce a pod halogénovým svetlom sa lesklo potom.

„Čo je to s vami?“

Mandát otvoril ústa. V zorničkách sa mu mihotal strach. Nezrozumiteľne bľabotal. „Ja... nechcem... zom...“

„Ale, ale, veď sme sa dohodli,“ upokojujúco sa usmial doktor. „Všetko som pripravil. Teraz, krátko pred perfektnou smrťou, nemôžete odskočiť.“

Pozrel cez otvorené dvere do vedľajšej miestnosti, kde stál stolík so skalpelmi a elektrickou frérou na kosti, pripojenou do zásuvky.

„Nevysvetlil som vám to dosť jasne?“ Vzdychol si.

Samozrejme, že mu to vysvetľoval. Celé hodiny. Stále dokola, ale tento nevďačný chumaj to zrejme nepochopil.

„Bude to, samozrejme, veľmi nepríjemné. Ale len takto vás môžem nechať zomrieť. Inak to nefunguje.“

Športovec nariekal. Trhal si popruhy na rukách, ale už nie tak silno.

Doktor bol spokojný, omamný prostriedok predsa len účinkoval. Ešte chvíľu a bude môcť začať.

„Pozrite, teraz by som to celé mohol prerušiť,“ povedal s rukou stále na čele športovca. „Potom by však váš svet pozostával len zo strachu a bolesti. Z nepredstaviteľnej bolesti.“

Černoch zažmurkal. Dych sa mu upokojil.

„Ukázal som vám fotografie aj video. To s vývrtkou a s polovicou oka. Také čosi by ste predsa nechceli, či?“

„Hmmmmmmmm,“ vzdychal klient, akoby mal v ústach handru, potom sa mu tvár uvoľnila a dýchal plytšie.

„Chápem to ako nesúhlas,“ povedal doktor a nohou odbrzdil lôžko, aby odviezol klienta do vedľajšej miestnosti.

Do operačnej sály.

Po trištvrte hodine doktor skončil prvú a najdôležitejšiu časť procedúry. Už nemal na rukách latexové rukavice ani rúšku na ústach, a zelený jednorazový plášť, ktorý sa zaväzoval na chrbte ako zvieracia kazajka, hodil do drviča odpadkov. Napriek tomu sa v smokingu a tmavých lakovkách cítil ako v kostýme.

V kostýme a pripitý.

Nespomínal si, kedy si po úspešnej procedúre prvý raz doprial dúšok ostrého. Alebo aj desať dúškov, ako práve teraz. Dočerta, musí s tým prestať, aj keď vždy pil až potom, nikdy nie predtým. Napriek tomu ho alkohol robil ľahkovážnym.

Mával bláznivé nápady.

Napríklad, že vezme so sebou nohu.

Zachechtal sa a pozrel na hodinky.

Bolo dvadsať hodín tridsaťtri minút. Musí sa poponáhľať, inak nestihne ani hlavný chod. Predjedlo už zmeškal. Skôr ako sa bude môcť venovať perličke, čo bola na jedálnom lístku, musí zlikvidovať biologický odpad – nepoužité krvné konzervy a práve predkolenie, ktoré perfektne čisto odpílil pod kolenom.

Predkolenie mal zabalené v rozložiteľnom plastovom vrecku. Bolo ťažké, preto ho po chodbe musel niesť v oboch rukách.

Doktor sa cítil ako omámený, no jednako si uvedomoval, že v triezvom stave by mu nikdy nenapadlo nosiť so sebou časti tela namiesto toho, aby ich hodil do spaľovne odpadu. Ale tento klient ho veľmi nahneval, a tak sa chcel trochu pobaviť. Veď riziko nebolo veľké. Naozaj nie.

Hlásili výstrahu pred búrkou. Keď prekoná kľukaté chodbičky, úzku šachtu, cez ktorú musel prejsť skrčený, chodbu so žltým vetracím potrubím až k nákladnému výťahu, vonku určite nestretne ani živú dušu.

Navyše miesto, ktoré si vybral na likvidáciu, nekontrolovala kamera.

Možno som pripitý, ale nie som hlupák.

Došiel k poslednému úseku, k plošine na vrchu schodiska, ktorú používali len údržbári, aj to nanajvýš raz do mesiaca, a potiahol ťažké dvere s okrúhlym okienkom.

Do tváre mu zadul prudký vietor, až mal pocit, že sa musí zaprieť proti stene, aby sa dostal von.

Čerstvý vzduch mu upokojil krvný obeh. V prvej chvíli mu prišlo zle, no rýchlo sa spamätal a slaný vietor ho vzpružil.

Aj teraz sa potácal, na vine však nebol alkohol, ale silné vlnobitie, ktoré v hĺbkinách *Sultána* nebolo vďaka stabilizátorom také citelné.

S doširoka rozkročenými nohami sa tackal vpred. Nachádzal sa na palube 8½, táto plošina existovala z čisto optických dôvodov. Pri pohľade z diaľky pôsobila zadná časť výletnej lode švihácky, podobne ako spoiler na športovom aute.

Doktor sa dostal na ľavú stranu kormy a naklonil sa nad zábradlie. Pod ním burácal Indický oceán. Dozadu obrátené reflektory osvetľovali spenené vrcholce vĺn, čo sa ťahali za loďou.

Vlastne chcel ešte čosi povedať, napríklad „Hasta la vista, bej-by,“ alebo „Vždy pripravený“, ale nič vtipné mu nenapadlo, preto bez jediného slova veľkým oblúkom hodil vrecko s predkolením cez palubu.

Teoreticky som z toho mal lepší pocit, pomyslel si, keď pomaly vytriezvieval.

Vietor mu tak hlasno hučal okolo uší, že nepočul náraz, keď vrecko čľuplo do vĺn päťdesiat metrov pod ním. Počul však hlas za sebou.

„Čo tu robíte?“

Prudko sa zvrtol.

Osoba, čo ho vyľakala na smrť, nebol dospelý zamestnanec, *chvalabohu*, napríklad niekto z bezpečnostnej služby, ale mladé dievča, o nič staršie ako maličká, ktorú spolu s jej rodinou ošetroval pred dvoma rokmi pri západnom pobreží Afriky. Kvočala s prekríženými nohami vedľa klimatizácie alebo nejakého agregátu. Doktor sa v technike nevyznal tak dobre ako v nožoch.

Dievča si nevšimol, lebo bolo malé a naokolo bola tma. Aj teraz, keď upieral zrak do tmy, videl len jej obrisy.

„Kŕmim ryby,“ povedal, spokojný, že mu hlas znel vyrovnanejšie, než sa cítil. Dievča nepredstavovalo fyzickú hrozbu, ale ako svedkyňa mu mohla znepríjemniť život.

„Je vám zle?“ opýtala sa. Mala na sebe svetlú sukňu, tmavé pančucháče a vetrovku. Z bezpečnostných dôvodov si dala červenú záchrannú vestu, ktoré boli v každej kajute.

Poslušné dievča.

„Nie,“ odvetil a uškrnul sa. „Je mi dobre. Ako sa voláš?“

Jeho oči si pomaly zvykali na tmú. Dievča malo vlasy po pleciah a trochu odstávajúce uši, to ju však nešpatilo. Naopak. Stavil by sa, že keby ju videl vo svetle, spoznal by v nej mladú ženu, ktorou raz bude.

„Volám sa Anouk Lamarová.“

„Anouk? To je francúzska zdobnenina Anny, však?“

Dievča sa usmialo. „Fíha, vy to viete?“

„Viem všeličo.“

„Naozaj? Viete aj, prečo tu sedím?“

Mala vysoký bezočivý hlas, lebo musela prekričať vietor.

„Maľuješ more,“ povedal doktor.

Pritlačila si kresliaci blok o hruď a uškrnula sa. „To bolo ľahké. Čo ešte viete?“

„Že tu nemáš čo robiť a dávno si mala byť v posteli. Kde máš rodičov?“

Dievča si vzdychlo. „Otec nežije. A kde je mama, to neviem. Večer ma často necháva samu v kajute.“

„A ty sa tam nudíš.“

Prikývla. „Vracia sa veľmi neskoro a smrdí.“ Stíšila hlas. „Po dyme a alkohole. A chrápe.“

Doktor sa zasmial. „Tak je to niekedy s dospelými.“

Mňa by si mala počuť. Ukázal na blok. „Nakreslila si dnes niečo?“

„Kdeže,“ pokrútila hlavou. „Včera boli krásne hviezdy, ale dnes je úplná tma.“

„A zima,“ prikývol doktor. „Čo povieš, pohľadáme tvoju mamu spolu?“

Anouk mykla plecóm. Nevyzerala nadšená, ale súhlasila.
„Dobre, prečo nie.“

Vstala bez pomoci rúk. „Niekedy je v kasíne,“ povedala.

„To sa hodí.“

„Prečo?“

„Lebo poznám skratku do kasína,“ usmial sa doktor.

Vrhol ešte posledný pohľad na more, ktoré bolo na tom mieste také hlboké, že noha športovca zrejme ešte nedopadla na dno. Potom vzal dievča za ruku a viedol ju späť ku schodisku, odkiaľ práve prišiel.

1. kapitola

Berlín

Dom, kde sa mala konať smrteľná žúrka, vyzeral ako ten, o ktorom kedysi snívali. Stál na voľnom priestranstve, mal červenú škridlovú strechu, vpredu veľkú záhradu za bielym palisádovým plotom. Cez víkendy by v záhrade grilovali a v lete by na trávnik dali nafukovací bazén. Pozval by si kamarátov, spolu by sa rozprávali o práci, o vrtochoch spolupracovníkov alebo len tak polihovali pod slnečníkom a pozerali, ako sa ich deti hrajú.

Spolu s Nadjou si taký dom boli pozrieť, Timmy vtedy začal chodiť do prvej triedy. Štyri izby, dve kúpeľne, kozub. Krémová omietka a zelené okenice. Bol kúsok odtiaľto, na hranici medzi Westendom a Spandau, len päť minút bicyklom do základnej školy. Nadja tam vtedy učila. Na kúsok od športového centra, kde by jeho syn mohol hrať futbal. Alebo tenis. Čokoľvek.

Vtedy si to nemohli dovoliť.

Dnes nemal nikoho, kto by sa s ním niekam nastahoval. Nadja a Timmy boli mŕtvi.

A dvanásťročný chlapec v dome, ktorý práve sledovali a ktorého majiteľom bol muž menom Detlev Pryga, bude tiež čoskoro mŕtvy, keď budú ešte dlhšie trčať vonku v čiernej doávke.

„Idem dnu,“ povedal Martin Schwartz. Sedel v zadnej časti bez okien, do plastového koša odhodil injekčnú striekačku, ktorej mliečny obsah si práve vstrekol. Postavil sa pred stôl s monitorom, kde bolo vidieť exteriér sledovaného objektu. Jeho tvár sa odrážala v tmavých sklách vozidla. *Vyzerám ako feťák na odvykačke*, pomyslel si Martin, čím urazil všetkých feťákov.

V posledných rokoch schudol viac, než bolo zdravé. Len nos mal rovnako hrubý. Schwartzovský raťafák, ktorým boli obdarené celé generácie mužských potomkov rodiny a ktorý jeho nebohá manželka pokladala za sexi. To len utvrdzovalo Martina v názore, že láska je slepá. Jeho nosisko mu nanajvýš dodával dobrácky, dôverčivý výraz tváre. Zavše sa stávalo, že mu na ulici kývli neznámi ľudia, bábätká sa usmievali, keď sa nahol nad kočík (zrejme ho pokladali za klauna) a ženy s ním celkom otvorene flirtovali, niekedy dokonca aj v prítomnosti partnera.

Nuž, dnes by sa také čosi nestalo, najmä kým mal na sebe tesne priliehavý čierny kožený oblek, do ktorého sa nasúkal. Pri dýchaní neprijemne vržďal. Keď vystupoval, znelo to, akoby zaväzoval veľký nafukovací balón.

„Stop, počkaj,“ oslovil ho Armin Kramer, veliteľ zásahu, ktorý niekoľko hodín sedel oproti Schwartzovi za stolom s počítačmi.

„Načo?“

„Na...“

Kramerovi zazvonil mobil, vetu nedokončil.

Mierne obézny komisár pozdravil volajúceho výrečným „Hm?“ a počas celého rozhovoru nepovedal oveľa viac, len „Čože?“ „Nie!“ „Nerob si zo mňa prdel!“ a „Povedz tomu hňupovi, ktorý to poslal, aby si dal teplé háby. Prečo? Lebo v októbri vie byť riadna zima, keď bude niekoľko hodín ležať pred okrskom potom, čo si to s ním vybavím.“ Kramer zložil.

„Fuck.“

Rád používal slovník amerických drogových policajtov. Aj sa tak obliekal. Nosil vyčaptané kovbojské čizmy, deravé džínsy a červeno-bielu károvanú košeľu, ktorej vzor pripomínal utierku na riady.

„Nejaký problém?“ opýtal sa Schwartz.

„Jensen.“

„Čo je s ním?“

A aké problémy by s ním mohli byť? Ved' sedí u nás na samotke.

„Nepýtaj sa ma ako, ale tomu bastardovi sa podarilo poslať Prygovi esemesku.“

Schwartz prikývol. U svojho nadriadeného, ktorý si práve šklbal vlasy, nebol zvyknutý na emotívne výbuchy. Tep by mu zvýšila nanajvýš injekcia adrenalínu priamo do srdcovej komory. Ale určite nie správa, že sa dajakému basistovi podarilo získať drogy, zbraň, alebo mobil ako teraz Jensenovi. Väzenie bolo organizované lepšie ako supermarket, s väčším výberom a s optimálnymi otváracími hodinami. Aj v nedeľu a počas sviatkov.

„Varoval Prygu?“ opýtal sa Kramer.

„Nie. Ten sviniar si zažartoval, chcel ťa dostať do pasce.“ Komisár si šúchal vačky pod očami, ktoré sa po každom zásahu zväčšovali. „*Keby som ich chcel poslať poštou, musel by som ich podať ako balík,*“ zavtipkoval si v duchu Kramer.

„Ako to myslíš?“ čudoval sa Schwartz.

„Napísal Prygovi, aby sa nezľakol, keď sa zjaví na žúre.“

„Nezľakol?“

„Lebo sa potkol a vyrazil si rezák. Vľavo hore.“

Kramer si tučným prstom ťukol na príslušné miesto v ústach.

Schwartz prikývol. Nikdy by si nepomyslel, že ten perverzák má toľko kreativity.

Pozrel sa na hodinky. Bolo pár minút po sedemnástej.

Prineskoro.

„Dofrasa!“ Kramer zlostne buchol na stôl s počítačom. „Také dlhé prípravy a všetko na kočku. Musíme akciu stopnúť.“

Chystal sa preliezť na predné sedadlo.

Schwartz mu chcel protirečiť, ale vedel, že Kramer má pravdu. Na túto akciu sa chystali pol roka. Začalo to neuveriteľným chýrom v drogovej scéne, ktorý sa dlho pokladal za miestnu legendu. Ukázalo sa však, že takzvané „bug-party“ nie sú len hrôzostrašné chýry, ale skutočne sa konajú. Na týchto žúroch HIV infikovaní ľudia sexuovali so zdravými. Väčšinou s tým obe strany súhlasili, takže nebezpečenstvo nákazy znamenalo určité napätie. Bol to skôr prípad pre psychiatra ako pre prokuratúru.

Podľa Schwartza si dospelí ľudia môžu robiť, čo chcú, ak to robia dobrovoľne. Hnevalo ho však, že toto šialené správanie istej menšiny zbytočne umocňuje predsudky voči osobám s AIDS. Tieto žúrky boli, samozrejme, skôr výnimkou, a prevládajúca väčšina infikovaných ľudí viedla zodpovedný život, mnohí z nich aktívne bojovali proti tomuto ochoreniu a proti stigmatizovaniu jej obetí.

Samovražedné „bug-party“ tento boj znevažovali.

Hlavne psychopatický variant takýchto akcií.

Najnovším trendom na perverzákkej scéne boli „eventy“, kde sa nevinní mladí ľudia znásilňovali a infikovali vírusom. Väčšinou maloletí. Pred platiacim publikom. Nová atrakcia na trhu odporností, ktorý mal v Berlíne stánky otvorené deň i noc. Často v solídnych domoch v meštiackych štvrtiach, kde by nikto nečakal niečo také. Tak ako aj teraz vo Westende.

Detlev Pryga, ktorý v bežnom živote predával zdravotnícke potreby, bol obľúbeným partnerom úradu starostlivosti o mládež, lebo sa pravidelne ujímal najzložitejších chovancov. Užívatelia drog, sexuálni a iní delikventi sa pohybovali viac v detských domovoch ako v školských triedach. Tieto narušené duše často nemali inú možnosť prenocovať ako len za sex, a nebolo veľmi nápadné, keď čoskoro zasa vypadli a po istom čase ich spustnutých a chorých znovu odchytili. Boli to perfektné obeť, darebáci, ktorí sa vyhýbali polícii, a ak by predsa len vyhľadali pomoc, väčšinou by im nik neveril.

Aj Liama, dvanásťročného chalana z ulice, ktorý už mesiac žil v Prygovom dome, čoskoro po dnešnom večere vyhodia von. Ale predtým ho donútia pred prítomnými hosťami k sexu s Kurtom Jensenom, štyridsaťtriročným pedofilom nakazeným vírusom HIV.

Pryga sa s Jensenom zoznámil cez príslušné čety na internete, a tak padol do siete polície.

Tento pedofil sedel už dva týždne vo vyšetrovacej väzbe. Medzitým sa Schwartz pripravoval na to, že na seba vezme Jensenovu identitu, čo bolo relatívne jednoduché, lebo si s Prygom

nevymenili fotografie. Musel si navliecť kožené oblečenie, čo Pryga vyžadoval na kamerové zábery, a vyholiť si hlavu, lebo Jensen sa vo svojom opise predstavil ako vysoký, štíhly, so zelenými očami a holohlavý. Po vyholení a vďaka kontaktným šošovkám to teraz platilo aj o Martinovi Schwartzovi.

Najväčším zádrhom pri maskovaní bol pozitívny test na AIDS, ktorý Pryga vyžadoval. Nie vopred, ale priamo na žúrke. Oznamoval, že má nachystané rýchlotesty z holandskej online lekárne. Stačí kvapka krvi, a za tri minúty sa na testovacom pásičku objaví výsledok.

Schwartz vedel, že do zásahu ho vybrali práve pre tento viac-menej neriešiteľný problém. Od smrti dvoch členov jeho rodiny ho v policajných kruhoch pokladali za tikajúcu časovanú bombu. Agent v utajení, ktorý v tridsiatich ôsmich rokoch pomaly smeruje k dôchodkovému veku a ktorému chýba to najdôležitejšie, čo by jemu a jeho kolegom v prípade núdze zachránilo život: pocit strachu.

Už štyrikrát ho preklepli policajní psychológovia. Štyrikrát dospeli k názoru, že manželkinu samovraždu nespracoval – a už vôbec nie skutočnosť, že predtým ukončila život ich spoločného syna. Štyrikrát vyslovili názor, aby bol predčasne penzionovaný, lebo človek, ktorý nevidí zmysel vlastného života, je pri výkone služby nezodpovedný a vystavuje sa zbytočnému riziku.

A štyrikrát mali pravdu.

Napriek tomu aj dnes sedel v zásahovom vozidle. Nielen preto, lebo bol vo svojom fachu najlepší, ale predovšetkým preto, že nik iný nebol ochotný dobrovoľne si dať pichnúť protilátky proti HIV, potrebné kvôli zmanipulovaniu rýchlotestu. Krvné sérum špeciálnou sterilizáciou síce zbavili pôvodcu aidsu, ale tímový lekár mu nevedel zaručiť stopercentnú istotu, preto sa Schwartz hneď po akcii musel podrobiť štvortýždňovej terapii, takzvanej postexpozíčnej profilaxii, skrátene PEP. Túto terapiu už raz podstúpil, keď mu feťák v parku Hasenheide vrazil do zátylku krvavú injekčnú striekačku. V príbalovom letáku tablet, ktoré musel užiť najneskôr dve hodiny po ohrození nákazou,

boli ako možné vedľajšie účinky uvedené bolesti hlavy, hnačka a zvracanie. Schwartz bol zrejme citlivejší ako väčšina testovaných osôb. Oveľa citlivejší. Hoci nezvracal ani nesedel na záchode dlhšie ako obyčajne, mal prudké záchvaty migrény sprevádzané mdlobami.

„Musím vyraziť,“ povedal Kramerovi s pohľadom upretým na monitor. Už desať minút nik nevošiel do domu.

Narátali sedem hostí, päť mužov, dve ženy. Všetci prišli taxikom. Bolo to praktické, ak ste nechceli, aby si niekto zapísal čísla parkovaných áut.

„Čo ak Pryga zväzil všetky možnosti a má za mňa náhradu pre prípad, že by som cúvol?“ opýtal sa Schwartz. Hostia boli s najväčšou pravdepodobnosťou zdraví. Určite nie duševne, iba telesne. Samozrejme, presne to nevedeli.

Kramer pokrútil hlavou. „Nenájde sa toľko pedofilov, ktorí sa na také čosi dajú. Dobre vieš, ako dlho Pryga hľadal Jensena.“

Áno, to vedel.

Napriek tomu. Riziko bolo priveľké.

Ale nemohli jednoducho zaútočiť na dom. Nemali dôkazy. Znásilnenie sa malo uskutočniť v pivnici. Pryga mal psov, ktorí ohlásili každého návštevníka. Aj keby konali bleskovo, nepodarilo by sa im vyraziť dvere a pristihnúť páchatelov pri čine. Nemohli by teda prítomných zatknúť. Zavrieť sa v kotolni a postaviť pred matrac kameru nie je trestné. Ani vtedy nie, ak tam leží chlapec s holým trupom.

V najlepšom prípade by mohli Prygu a jeho hostí vziať na niekoľko hodín do väzby. V najhoršom prípade by chorých psychopátov len varovali.

„Nemôžeme riskovať, že znásilnia dvanásťročného chlapca a nakazia ho HIV,“ protestoval Schwartz.

„Neviem, či som hovoril prirýchlo,“ povedal Kramer zdôrazňujúc každé slovo, akoby sa rozprával so slabomyselným. „Nedostaneš sa dnu. Máš. Všetky. Zuby!“

Schwartz sa poškriabal na brade s trojdňovým alebo se-

demdňovým strniskom. Ani presne nevedel, kedy naposledy spal doma.

„A čo doktor Malchow?“

„Náš tímový lekár?“ Kramer naňho pozrel, akoby si kolega od neho pýtal plienku pre dospelých. „Počuj, viem, že si trochu mimo, ale hádam nie si taký šialený, že by si si dal vyraziť zub. Ale aj keby...“ Kramer pozrel na hodinky. „Malchow by tu bol najskôr za dvadsať minút, umŕtvenie trvá ďalšie tri, operácia takých päť minút.“ Ukázal na monitor, kde bolo vidieť predok domu. „Čo ak za necelú pol hodinu bude dávno po všetkom?“

„Máš pravdu,“ prikývol Schwartz a ustato si sadol na čalúnenú lavicu pri bočnej stene.

„Skončíme akciu?“ opýtal sa Kramer.

Schwartz neodpovedal a siahol pod sedadlo. Vytiahol zelené námornícke vrece, ktoré mal pri sebe na každom zásahu.

„Čo máš za lubom?“ opýtal sa veliteľ zásahu.

Schwartz vyhodil na zem šaty, ktoré mal predtým oblečené, a prehrabával sa vo vreci.

Po chvíli našiel medzi káblami, lepiacimi páskami, batériami a náradím to, čo hľadal.

„Povedz, že žartuješ,“ zdesil sa Kramer, keď si kolega pýtal zrkadlo.

„Nechaj tak,“ mykol Schwartz plecóm. „Zvládnem to aj bez neho.“

Potom si kliešťami zachytil rezák vľavo hore.

2. kapitola

O šesť hodín nato

Vy ste sa načisto zbláznili.“

„Ďakujem, že mi to oznamujete tak šetrne, pani doktorka.“

„Myslím to vážne.“

Mladá opálená zubná lekárka sa tvárila, akoby mu chcela jednu streliť. Hneď nato sa ho opýta, či sa pokladá za Ramba, tak ako sa ho to po skončení zásahu spýtal Kramer, veliteľ špeciálneho zásahového komanda, obaja sanitári a pol tucta ďalších ľudí.

Lekárka, podľa štítku na plášti sa volala Marlies Fendrichová, vystresovane dýchala cez belasé jednorazové rúško.

„Za koho sa pokladáte? Za Ramba?“

Schwartz sa usmial, čo nebol dobrý nápad, lebo sa mu na odhalený nerv dostal studený vzduch. Zub si odlomil tesne nad čelustnou kosťou. Vždy keď sa jazykom dotkol kýpťa, pocítil prudkú bolesť.

Stolička, na ktorej ležal, sa naklonila dozadu. Nad hlavou sa mu objavila oblúčková lampa a oslepila ho.

„Otvorte ústa!“ prikázala lekárka a on poslúchol.

„Viete, aké zložité bude zub obnoviť?“ počul jej otázku. Bola tak blízko jeho tváre, až videl póry na pokožke. Na rozdiel od neho si zakladala na starostlivosti o pleť. Naposledy bol na pílingu asi pred rokom. Vtedy ho pri moteli dvaja Slovinci ťahali tvárou dolu po asfalte.

Vždy bolo zlé, keď ho odhalili.

„Nenechali ste mi ani milimeter zuba, aby som vám mohla nasadiť korunku,“ sťažovala sa Marlies. „Môžem sa pokúsiť trochu vytiahnuť koreň z čeluste. Vhodnejšie by bolo chirurgické predĺženie korunky, aby sme sa vyhli implantátu. Najskôr však

musím vyčistiť koreňový kanálik. Potom, čo ste si spôsobili, asi nepotrebuje umŕtvenie, keď vám budem brúsiť kosť...“

„Dvanásť!“ prerušil Martin prúd jej slov.

„Čo dvanásť?“

„Tolko mal ten chlapec, ktorého pripútali na hojdačku. Do úst mu vopchali sponu, aby ich nemohol zavrieť a brániť sa pri orálnom sexe. Mal som ho infikovať vírusom HIV.“

„Panebože!“ Z lekárkinej tváre sa vytratilo dovolenkové opálenie. Schwartz sa v duchu pýtal, kde asi bola. V októbri musela letieť poriadne ďaleko, aby mohla vylihovať na slnku. Alebo musela mať šťastie. Nadja a on ho raz pred šiestimi rokmi mali. Bola to ich posledná cesta na Malorku. Oslavovali Timmove desiate narodeniny na pláži a on dostal úpal. Posledný v živote. O rok nato boli jeho žena a syn mŕtvi, a on viac nešiel na dovolenku.

„Páchatel očakával holohlavého chlapa s chýbajúcim rezákom. Čo mám dodať...“ Potľapkal sa po holej lebke. „... môj holič má približne podobnú náladu ako vy.“

Lekárka sa nasilu nervózne usmiala. Bolo na nej vidieť, že nevie, či Schwartz žartuje.

„A ten chlapec... teda...“

„Má sa dobre,“ ubezpečil ju. Aspoň tak, ako sa môže mať chovanec v ústave potom, čo sa dostal z pazúrov perverzných šialencov. Schwartz čakal, kým si nahral Prygov príkaz, aby mu to dal „do všetkých dier“. Kamera v nitoch jeho koženej bundy zachytila nedočkávané úškrny všetkých hostí, ku ktorým sa obrátil, kým povedal „toaster“, dohodnuté heslo pre zásahovú jednotku. S falošným pozitívnym testom na HIV a s videom kamery, ktorú nainštaloval Pryga osobne, mali dostatok dôkazového materiálu, aby tie svine poslali za mreže na dlhý čas.

„S trochou šťastia až na dva a pol roka,“ tvrdil Kramer, keď ho viezol do Virchowa, kde mu vydali profylaktické lieky: tri tabletky denne po dobu piatich týždňov. Kramer sa musel venovať papierovačkám a Schwartz si sám zistil adresu zubnej kliniky, kde po dvojhodinovom čakaní konečne prišiel na rad.